

τῆς ἐπιφανείας ποικίλα αὐτῆς εἶδη ἐνοργάνων ὄντων, πολλῶν διαφορόντων ἡμῶν καὶ ἐχόντων τὰ αἰσθητήρια διεσκευασμένα ἐν ἀναλογία πρὸς τὴν φυσικὴν σύστασιν τοῦ ἑαυτῶν πλανήτου.

Ἀπὸ τοῦ πρὸς ἡμᾶς ἐστραμμένου ἡμισφαιρίου τῆς Σελήνης ἡ γῆ φαίνεται ὡς γιγάντειος σφαῖρα, δεκατέσσαρας φορές μεγαλειτέρα παρ' ὅσον ἡ πανσέληνος εἰς ἡμᾶς· ἀναπτύσσουσα δὲ ἀλληλοδιαδόχως τὴν παραδοξοτέραν ποικιλίαν χρωμάτων καὶ στρεφομένη περὶ ἑαυτὴν ὡς φωτεινὸν ἀερόστατον διαρκῶς καὶ ἐν εἰκοσιτετραώρῳ διαστήματι, ἀνελίσσει ἐν μεγαλοπρεπείᾳ ἅπαντα τὰ μέρη τῆς ὥραιας αὐτῆς ἐπιφανείας, φωτίζει δὲ ζωηρῶς τὰς ἀρχιμῆρας καὶ ἀμυώδεις στέππας καὶ τοὺς ἀπορρώγας βράχους τῆς Σελήνης, καὶ καθωραῖζει διὰ τοῦ ζωηροῦ σέλαος αὐτῆς τοὺς ἀγρίους ἐκείνους οὐρανοὺς, οἵτινες, ἀντὶ τοῦ παρ' ἡμῖν κυανοῦ, ἔχουσι τὸ μέλαν ζοφῶδες χρῶμα. Ὅστε κατὰ τὸ πλεονέκτημα τοῦτο καὶ μόνον δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπερτεροῦσα ἡμᾶς ἡ γείτων αὕτη γῆ.

Λί ἐρευνᾶται τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης οὐδόλως εἰσὶν εὐνείκαι πρὸς τοὺς ὑπολαμβάνοντας τὴν Σελήνην γεννηθεῖσαν ἅμα τῇ ἐμφανίσει τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς Γῆς. Ἡ Σελήνη, ὡς πάντες οἱ τῶν πλανητῶν δορυφόροι, ἐσχισματίσθη κατὰ τὰ ἄκρα τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ περικαλύμματος τοῦ κεντρικοῦ αὐτῆς πλανήτου, τουτέστι τῆς Γῆς, διὰ τῆς συμπυκνώσεως τῶν ἀτμωδῶν ζωνῶν, τὰς ὁποίας ἡ Γῆ, βραχμυδὸν ἀποψυχομένη, ἐξεδιάσθη νὰ καταλίπῃ ὑπὸ τὸ σχῆμα δακτυλίου εἰς τὸ ἐπίπεδον τοῦ Ἰσημερινοῦ αὐτῆς. Λαμβάνοντες δὲ ὑπ' ὄψιν τὴν φυσικὴν τῆς σεληνιακῆς ἐπιφανείας κατάστασιν, γενομένην ἐσχάτως μετὰ πλείστης ὕψους ἀκριβολογίας, προαγόμεθα νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ ἀπόψυξις τοῦ ἀστρου τούτου ἐξετελέσθη μετὰ πλείστης ταχύτητος παρ' ἡ τῆς ἡμετέρας σφαίρας, καὶ ὅτι ἡ ὀργανικὴ ζωὴ ἀνεπτύχθη αὐτόθι πρωταίτερον καὶ ἐξηρανίσθη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ Γῆ ἐμελλε νὰ προικισθῇ μετὰ τῆς μεγίστης παραγωγικῆς δυνάμεως.

Ἡ εὐφροεστάτη αὕτη ὑπόθεσις, ἥτις ἐφαρμόζεται εἰς ἅπασαν τὴν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος κοσμογονίαν καὶ καθ' ἣν ἐξηγεῖται τὸ ὅλον σύστημα τῆς τοῦ παντός δημιουργίας, ἐφείλεται εἰς τὸν δαιμόνιον νοῦν τοῦ προμνημονευθέντος ἐξόχου φυσιοδίφου Φραγκίσκου Ἀραγῶ. Ὡς ἕκαστος δὲ συμπεραίνει, κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην, οὐδόλως παράδοξόν ἐστὶ νὰ ὑποτεθῇ, ὅτι καὶ αὕτη ἡ

προσφιλὴς ἡμῖν Γῆ ὑποστήσεται ἡμέραν τινὰ τὴν αὐτὴν πρὸς τὴν τῆς Σελήνης τύχην, πᾶσα δὲ ἐνδείξις ὀργανικῆς ὑπάρξεως ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς ἐξαφανισθῆσεται ὀλοσχερῶς. Ἄλλ' ἔαν πέρωται ὁ ὥραιος ἡμῶν πλανήτης νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην βλάβην, ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διατελώμεν ἀμέριμοι, καθὼς ἀδύνατον νὰ ὑπολογισθῇ πόσα ἑκατομμύρια διαδεξομένων ἡμᾶς γενεῶν ἐφείλου νὰ παρέλθωσι μέχρις οὗ συμπληρωθῇ ἡ καταστροφὴ αὕτη.

Τοσαῦτα ἔτσωσαν ἱκανὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ στρέψωσι τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἀπὸ τῶν γηίνων εἰς τὰ οὐράνια, καὶ νὰ μεταρσιωθῶσι διὰ τοῦ νοός εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Η ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΙΣΙ ΛΑΟΙΣ.

Γνωστὴ τοῖς πᾶσιν εἶναι ἡ ἐν Κίνα ἐπικρατοῦσα παράλογος συνήθεια τοῦ νὰ συσφιγγωσι διὰ μικρῶν ταινιῶν τοὺς πόδας τῶν γυναικῶν ἕως ὅτου ἀποβάλωσιν οὗτοι τὸ φυσικὸν των σχῆμα. Φαίνεται ὅτι οἱ κάτοικοι τοῦ Οὐρανίου Κράτους ἐκτιμῶσι πολὺ τὴν στρέβλωσιν ταύτην φρονούντες ὅτι ἡ γεῖνις μὴ ἔχουσα τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν γυρισμένους ὑπὸ τὸ πέλμα, δυσκόλως τυγχάνει καλῆς ἀποκαταστάσεως. Ἐκεῖ δὲν γίνεται τόσος λόγος περὶ τῆς φυσικῆς καλλονῆς μιᾶς γυναικὸς ὅσος περὶ τῆς σμικρότητος τῶν ποδῶν αὐτῆς, οἱ ὅποιοι εἰσὶ τόσῳ μᾶλλον ἀξιοὶ θαυμασμοῦ ὅσοι εἶναι μικρότεροι.

Παρὰ τισὶν ἀγρίαις φυλαῖς τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὀλλανδίας καταγίνονται ὄχι πλέον εἰς τὴν παρὰμόρφωσιν τῶν ποδῶν, ἀλλὰ τοῦ κρανίου, τοῦ δοχείου αὐτοῦ τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Θέτουσιν τὴν κεφαλὴν τοῦ νεογνοῦ μεταξὺ δύο σανιδίων καὶ δίδουσιν εἰς αὐτὴν ὅποιον σχηματισμὸν θεωροῦσιν ὠραιότερον καὶ πρόσφορότερον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἀτόμου. Εἰς τὰς παραμορφώσεις ταύτας τοῦ κρανίου προσθεταὶ συνήθειαι τινές

τοῦ τροποποιεῖν τὴν ἀνθρωπίνην φυσιογνωμίαν ὅλην ἢ μέρος αὐτῆς. Εἰς πολλὰς χώρας ἄνδρες καὶ γυναῖκες τρυπῶσι τὰ ὦτα τῶν, τὰ χεῖλη ἢ τὴν ῥίνα καὶ περῶσι διὰ τῆς ὀπῆς κοσμήματα ποικιλλόμενα κατὰ τὰ γεωγραφικὰ πλάτη. Αἱ Τιβούσαι γυναῖκες ἐν τῇ μέσῃ Ἀφρικῇ φέρουσι τεμάχιον κοραλλίου προσηλωμένον εἰς τὸν δεξιὸν μυκτῆρα, ἄλλαι δακτύλιον εἰς τὴν ῥίνα ἢ εἰς τὸ κατώτερον χεῖλος.

Καὶ τὸ σχῆμα τῆς κόμης, διαφέρουν κατὰ λαοὺς, συνίστησιν ἐπίσης ἔθνικὸν χαρακτηρισμόν. Οἱ μὲν ξυρίζουσι καθ' ὁλοκληρίαν τὴν κεφαλὴν, ἄλλοι φέρουν κόμην μακρὰν, τινὲς βάφουσιν αὐτὴν ποικίλαις βαφαῖς, ἄλλοι διατηροῦσι μόνον πλόκαμον ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ ἰνίου, καὶ ἐν γένει καταντᾷ ἀδύνατος ἢ ἀπαριθμησις τῶν διαφόρων εἰδῶν τῆς κομμώσεως τῶν ἐν χρήσει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς.

Ἀλλὰ ἡ φιλαρέσκεια ἐκδηλοῦται πρὸ παντὸς ἄλλου ἐν τῇ φροντίδι ἢν καταβῆλλουσι τὸ πλεῖστον τῶν λαῶν τῆς Ἀφρικῆς καὶ Ὀκεανίας εἰς τὸν παρδαλισμὸν τοῦ σώματος καὶ τοῦ προσώπου. Οἱ Μορῆσκοι ὄχι μόνον βάφουσιν τὰς ὄψεις καὶ τὰ βλέφαρα μὲ κηκίδα, ἀλλὰ κοκκινίζουν τοὺς ὄνυχας τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν μὲ ἐρυθρὰν βαφὴν ἢν λαμβάνουσι ἐκ τοῦ θάμνου henné. Αἱ πολεμικαὶ ὄμωσ φυλαὶ δὲν ἀρκοῦνται εἰς μόνον τὸν χρωματισμὸν τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καθιστῶσι τὰ χεῖματα ἀνεξίτηλα χάρις εἰς τὴν ἐγγείρισιν τῆς στίξεως, ἣτις γίνεται εἴτε διὰ βελόνης εἴτε δι' ἐντομῆς ἢ κατασχεσμοῦ τοῦ δέρματος, χυνομένης βαφικῆς τινος ὕλης εἰς τὰς νυγμὰς ἢ εἰς τὰς ἐντομάς. Ἐκάστη δὲ φυλὴ ἔχει τὸν ἴδιον αὐτῆς τύπον. Οἱ μὲν κεντῶσι εἰς τοὺς κροτάφους καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου ὠρειδῆ σχήματα, ἐκ τῆς βάρχεις δὲ στεφανοειδῆ κοσμήματα, ἄλλοι φέρουσι ἄστρα ἐπὶ τῶν παρεῖων καὶ τοῦ σώματος καὶ δύο ἢ τρεῖς ὀριζοντίους γραμμὰς ἀνω τῶν κροτάφων, ἄλλοι σειρὰν στιγμῶν ἀπὸ τοῦ ἀνω μέρους τοῦ μετώπου μέχρι τῆς ἄκρας τῆς ῥινός, ἀλλὰ πάντων ἐν γένει ἢ στίξεις εἶναι ἀξιοπαρατήρητος διὰ τὴν κανονικότητα καὶ τὸν συνδιασμὸν τῶν γραμμῶν.

Ἐτέρα ἐπίσης ἀλλόκοτος συνῆθεια ἐπικρατεῖ παρά τισιν ἀγρίαις φυλαῖς, αἵτινες μαυρίζουσι τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἢ ἀκονίζουν αὐτούς. Οἱ ἄγριοι Ὁζυεθ τῆς Ὀγουένης φέρουσι ὀδόντας ἐν σχήματι πριόνου. Ἀληθὲς μὲν ὅτι εἶ-

ναι ἀνθρωποφάγοι, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ συμπεράνωμεν ἐντεῦθεν ὅτι τὸ ἀνθρώπινον κρέας εἶναι τραχύτερον τοῦ τῶν ἀλόγων ζώων.

Ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τῶν νεωτέρων ἰδεῶν εὐρίσκομεν βεβαίως γελοίας τὰς συνηθείας ταύτας ὅσω καὶ παραλόγους, ἀλλ' ὀφείλομεν συγχρόνως νὰ δηλολογήσωμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἀναμάρτητοι καὶ ἀμέτοχοι τῶν παραλογισμῶν αὐτῶν, διότι, καθόσον ἀφορᾷ τὴν φιλαρέσκειαν, ἔχομεν καὶ ἡμεῖς οἱ πολυτισμένοι λεγόμενοι τὰς ἀνοησίας μας. Διότι ἐὰν αἱ Κινεζαὶ στρεβλώνωσι τὸν πόδα, αἱ εὐρωπαϊαὶ κυρίαὶ δὲν φοβῶνται νὰ φέρωσι ὑποδήματα ὑπερβαλλόντως στενὰ καὶ νὰ σφίγγωσι τὴν μέσην τῶν ἐντὸς στηθοδέσμου, ὅπως κάμωσιν αὐτὴν λεπτοτέραν. Ἐὰν οἱ ἄγριοι παρδαλίζωσι τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα αὐτῶν, καὶ αἱ τῆς πολιτισμένης Εὐρώπης γυναῖκες δὲν ἀποστρέφονται τὸ φκισαίδωμα καὶ βαψίματα τῶν ὀφρύων· οἱ δὲ ναυτικοὶ καὶ οἱ παλικαράδες ἔχουσι τὰ στήθη καὶ τοὺς βραχίονας καταστίκτους μὲ διάφορα σχήματα καὶ ἰδίως γοργόνας. Ἐκτὸς τούτου ἡμεῖς βάφομεν τὰ μαλλιά, τοὺς μύστακας, φέρομεν ἐνώτια, κόμας ψευδεῖς, ἄλλ' ὑπερέχομεν κατὰ τοῦτο τοῦ λαοῦ τῆς Ὀκεανίας, ὅτι ἐνῶ ἀναγνωρίζομεν τὸ γελοῖον τῶν συνηθειῶν αὐτῶν, θεωρῶμεν αὐτὰς ὡς συστατικὰ τοῦ πολιτισμοῦ μας, θυσιάζοντες τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ κοσμιότητα εἰς τὴν φιλαρέσκειαν.

—

Τηλέγραφος. Ἡ ἰδέα τοῦ μεταδίδουσι διαταγὰς ἢ εἰδήσεις ἐνδιαφεροῦσας ἐξ ἑνὸς τόπου εἰς ἄλλον διὰ σημείων εἶναι βεβαίως ἀρχαιοτάτη. Κατὰ τὰς μαρτυρίας τοῦ ἱστορικοῦ Διοδώρου οἱ Πέρσαι κατὰ τοὺς μηδικοὺς πολέμους παρέτασσον σκοποὺς κατὰ σειρὰν, οἵτινες μετέδιδον τὰς εἰδήσεις καὶ τὰς διαταγὰς ἀπὸ στόματος. Ὁ Ὅμηρος ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἐμιλεῖ περὶ τοιοῦτων σημείων ἐκτελουμένων διὰ πυρῶν. Ὁ Καίσαρ ἀναφέρει ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν αὐτοῦ, ὅτι τὴν προσέγγισιν τῶν γαλατῶν ἀνήγγελλον ἐκ μιᾶς ἐπαρχίας εἰς ἄλλην διὰ πυρῶν ἀναπτομένων ἐπὶ τῶν ὄρεων. Ἡ Τηλεγραφία ἐφευρέθη ἀπὸ τοῦ 1557 Π. Χ. Μόνον δὲ κατὰ τὸν 17 αἰῶνα ἡ τηλεγραφία ἀποκατεστάθη ἀληθινῆς τέχνης τῆς ὁποίας ὁ Ἄμοντων (Amontons) ἔσχε τὴν πρώτην ἰδέαν· μετὰ ταῦτα τελειοποιήθησα ἐν Γαλ-

λία έδοκιμάσθη έν έτει 1791. Οί ηλεκτρικοί τηλεγράφοι, όπως νέας έφευρέσεως, διατρέχουν τās μεγαλητέρας απόστασεις με υπερβαύμαστον ταχύτητα, ως είναι ή τού κεραυνού ή τού ηλεκτρισμού. Διατρέχει δέ εις έκαστον δευτερόλεπτον 90,000 λέυγας.— Η λέξις τηλεγράφος είναι σύνθετος εκ τού τηλε, όπερ σημαίνει μακράν, και τού γραφειν.

Τηλεφώνον. Έσχάτως έγένητο έν ταίς Ένωμέναις Πολιτείαις τής Αμερικής κατ' επανάληψιν δοκιμή περι νέας επινόησεως, λίαν περιέργου, άφορώσης εις τό μεταδίδειν τήν φωνήν διά τού τηλεγράφου. Καθηγητής έν τώ πανεπιστημίω τής Βοστώνης έν Μασαχουσέτη, Βέλ καλούμενος, ήρξατο τήν έργασίαν αύτου διά τηλεγραφικού σύρματος μεταξύ τής πόλεως ταύτης και τής Καμβρίγης επί απόστασεως δύο μιλίων. Τη 9 οκτωβρίου 1876 έποίησε δημοσία τήν δοκιμήν, κατά δέ τήν ημέραν εκείνην ή φωνή τού κ. Βέλ, όστις εύρίσκετο έν Καμβ.ίγρ., ήκούσθη εύκρινώς έν τώ τηλεγραφικώ γραφείω τής Ουάσιγκτωνος. Η δευτέρα δοκιμή έγένητο μεταξύ Βοστώνης και Σαλέμ επί 18 μιλίων απόστασεως. Τη 21 Ιανουαρίου 1877 ό καθηγητής κατώρθωσε να διαβιβάση ούχι πλέον μόνον λέξεις αλλά και ήχους' μία άοιδής έτραγώδησε, και έκάστη μελωδία αύτης ήκούσθη. Οί ήχοι, ως λέγεται, ήσαν πάντες εύκρινείς και παρήγαγον τό αύτό αποτέλεσμα ως ει ό άκροατής εύρίσκετο εις τό τελευταίον θρανίον αιθούσης ένθα δίδεται μουσική συναυλία εις απόστασιν έκατόν περίπου βημάτων από τού τραγωδιστού.

Και έξ άλλων δοκιμών απέδειχθη, ως φαίνεται, ότι δύνανται να διαβιθασθώσι και οι γέλωτες, αι χειροκροτήσεις, ή οργανική μουσική μετά τού σκοποδ και ή ιδιότης τού ήχου, και ότι έν βιολίον διακρίνεται από βιολονσέλου. Η μεγαλειτέρα απόστασις επ' ής έποίησε τό πείραμά του ό καθηγητής κ. Βέλ είναι ή μεταξύ Βοστώνης και North Conway (New Hampshire), ήτοι 143 μίλια.

Τό πρώτον τηλεγράφημα όπερ άπεστάλη διά τού μέσου τούτου εις μίαν εφημερίδα ήτο εκθεσις διαλέξεως περι τού τηλεφώνου, υπ' αύτου τού καθηγητού κ. Βέλ γενομένη έν Σαλέμ τη 12 Φεβρουαρίου, και τό τηλεγράφημα τούτο διεβιβάσθη εις τήν « Σφαίραν » τής Βοστώνης. Κατά τήν εύκαιρίαν ταύτην διεβιβάσθησαν έν Βοστώνης εις Σαλέμ άξματα και τινες λό-

γοι, αι δέ χειροκροτήσεις άς προύκάλεσαν έν Σαλέμ αι διάφοροι αύται εκδηλώσεις ήκούσθησαν εύκρινώς έν Βοστώνη.

Οί ένθουσιωδώς αποβλέποντες εις τήν επινόησιν τού τηλεφώνου λέγουσιν, ότι δέν υπάρχουν ορια εις τήν επενέργειαν αύτου' διατεινόνται ούτοι ότι έγέγοντο πειράματα δι' υποβρυχίου καλωδίου δυναμένου ν' άνθέξη όσον και τό υπερατλαντικόν καλώδιον, και ό λόγος, ει και άτελώς, ήκούσθη και διά τού μέσου τούτου.

Έτερος έν Σικαγώ επέννησε μηχανισμόν δι' ού διαβιβάζονται φωναί όλιγωτέρας μέν ίσως εύκρινείας άλλ' έν μακροτέρα απόστασει.

Οί δύο ούτοι μηχανισμοί διαφέρουσι προς άλλήλους κατά βάσιν και παράγουσι διάφορα αποτελέσματα, και όμως άμφότεροι είναι τηλεφωνα. Ο τού κ. Βέλ, προστίθησιν ή « Βρετανική Αρχιτεκτονική » έξ ής άρουμεθα τά άνωτέρω, σκοπόν έχει να διαβιβάζηται διά τών ηλεκτρικών συρμάτων ή ανθρωπινή φωνή μετά τών τονισμών και τών άρθρωσεών καθώς και οι ήχοι τής μουσικής κατά τόν τρόπον τής διαβιβάσεως τών συνήθων τηλεγραφημάτων. Απεναντίας δέ ό μηχανισμός τού έν Σικαγώ κ. Π. Γραϊή παράγει τούς ήχους ούς διαβιβάζει και είναι οιοει τηλεφωνον κλειδοκυμβάλον. Ως φαίνεται, μόνον ήχοι διαβιβάζονται διά τού τηλεφώνου τούτου.

Πύρ ύγρον ή έλληνηκόν. Έλλην μηχανικός εκ τής έν Συρία Ήλιουπόλεως, Καλλίνικος όνομαζόμενος, επέννησε τό ύγρον ή έλληνηκόν πύρ περί τά 678 Μ. Χ. Η πρώτη έφεύρεσις άπεδίδετο εις τόν αρχαιότερον μηχανικόν Πρόκλον τόν Αθηναϊόν, όστις κατεσκεύασε κόνιν λεπτοτάτην εκ θείου άπύρου, δι' ής κατελή ό στόλος τού Βατιλιανού περι τήν Κωνσταντινούπολιν προς τό 520 Μ. Χ. ή κόνις αύτη ριπτομένη κατά τού στόλου τών παλεμικών ήναπτεν, ως βεβαιούσι, διά μόνης τής τού ήλιού θερμότητος, και κατέκαιε τά πλοία' αύτη δέ ή έφεύρεσις φαίνεται ότι άπέτέλεσε τήν βάσιν τής πολύ βραδύτερον επινόησεως πυρίτιδος. Τήν έφεύρεσιν λοιπόν εκείνην τού Πρόκλου έτελειοποίησε, φαίνεται, παραδόξως ό Καλλίνικος, κατασκευάσας χημικόν μίγμα πολύ τού πρώτου δραστικώτερον, διότι εκαιε και έν τώ ύδατι' ή φλόξ αύτου διεύθυνετο και προς τά κάτω και κατά πάσαν άλλην διεύθυνσιν' κατέστρεφεν ούχι μόνον καύσιμον ύλην, αλλά και λίθους και σίδηρον, και δέν ήδύνατο να σθεσθή,

εὐμὴ δι' ὄξους, ἢ ἄμμου, ἢ οὖρων. Ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ διετηρεῖτο ἀπόρητος ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐν τοῖς ἀπογόνους τοῦ Καλλινίκου πρὸς χρῆσιν μόνον τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων· καὶ φαίνεται μὲν ὅτι ἐπὶ τέλους οἱ Ἄραβες ἐγνώρισαν τὸ μυστήριον, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα ἐξέλιπεν ἢ χρῆσις τοῦ ὑγροῦ τούτου πυρὸς καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς καὶ παρὰ τοῖς Ἄραβιν, ἀγνωστον διατί καὶ πῶς. Βίς τοὺς νεωτέρους χρόνους πολλαὶ προσπάθειαι κατεβλήθησαν καὶ πολλαὶ ἀπόπειραι ἐγένοντο πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ χημικοῦ τούτου κράματος, καὶ ἐρρέθη μάλιστα ἐκ διαλειμμάτων, ὅτι ἀνεκαλύφθη τὸ μυστήριον, ἀλλὰ πρακτικῆ αὐτοῦ χρῆσις οὐδεμίᾳ ἀνεφάνη.

Περὶ στροφή τῆς γῆς. Νικόλαος Κοπέρνικος ἀπέδειξε κατὰ τὸ 1543, ὅτι ὄχι ὁ ἥλιος περὶ τὴν Γῆν, ἀλλ' ἡ Γῆ περιστρέφεται περὶ τὸν ἥλιον ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς ἐντὸς 24 ὥρων. Τὸ σύστημα τοῦτο ἐπειδὴ ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου, κατεδικάσθη οὗτος τῷ 1633 ὑπὸ τοῦ Ἱεροδικείου τῆς Ρώμης· ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῶν συνήθων σκληρῶν βρασάνων καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, ἠναγκάσθη γονυπετῆς νὰ καταδικάσῃ τὴν αἰώνιον ταύτην ἀλήθειαν· καὶ ὅμως καὶ αὐτὸς ἐνῶ ἀνεσηκώετο, συναισθανόμενος τὴν ἀλήθειαν ταύτην, ἐκτύπησε διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν, καὶ εἶπε τὴν ἀξιωμακρόνυτον ταύτην φράσιν. «Καὶ ὅμως κινεῖται».

Τηλεβόλα. Τὰ πρῶτα τηλεβόλα ἐφάνησαν εἰς τὴν μάχην τοῦ Κρεσῦ κατὰ τὸ 1346, ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν καταπελτῶν· εἰς δὲ τὴν φρικτὴν καὶ ἀπροσδόκητον παρουσίαν αὐτῶν ὤφειλον οἱ Ἄγγλοι τὴν νίκην τῶν ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ. Τὰ πρῶτα ὀρειχάλκινα τηλεβόλα ἐχρῆσαν ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸ 1635. Τὸ τῆς Βασιλίδης ἐρρίφθη κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ βασιλέως τῷ 1649 ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Λουκῆ τῆς Ὀρλεάνης.

Ὁρολόγια. Τὰ ὀρολόγια ἐφευρέθησαν κατὰ πρῶτον ἐν Νυρεμβέργῃ, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνος τούτου ὑπὸ τοῦ Πέτρου Χελέ· ἐπειδὴ δὲ ἦσαν σχήματος ὠσειδοῦς, ὠνομάσθησαν ὡς τῆς Νυρεμβέργης. Τὰ ὀρολόγια, τὰ ὁποῖα σημαίνουν τὰς ὥρας, ἐφευρέθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀγγλοῦ Βαρλόβα περὶ τὸ τέλος τοῦ 13 αἰῶνος. Λέγουσιν ὅτι ὁ Ναπολέων Α' εἶχεν ἐνεχυριάσει τὴν 10 Αὐγούστου εἰς ἐπιπλοποιόν τινα τὸ ὀρολόγιόν του.

Ὁ διὰ τοῦ ἀέρου φωτισμός. Ὁ φωτισμὸς τῶν ὁδῶν τῶν πόλεων δὲν εἶναι ἀρχαῖος. Περὶ τὸν 13 αἰῶνα ἐγένοντο δοκιμαίαι τινες περὶ φωτισμοῦ δι' ἀλειμματοκηρίων

τιθεμένων ἐντὸς φανῶν ἀναρτωμένων εἰς τὰ ἔσχατα ἐκαστῆς ὁδοῦ· βραδύτερον δὲ περὶ τὸν 11 αἰῶνα, ἐντὶ τούτων ἐγίνετο χρῆσις κανδηλῶν ἐντὸς φανῶν τιθεμένων, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ φωτισμοῦ διετηρεῖτο μέχρι ἐσχάτων, ὅτε ἐφηρμόσθη ὁ διὰ τοῦ ἀερίου φωτισμός. Κατ' ἀρχὰς ἡ ἐφεύρεσις αὕτη εἰσήχθη εἰς ἐργοστάσιά τινα μεγάλα, καὶ ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἀμέσως ἔφερε τὴν ἐφαρμογὴν εἰς τὰς πλείστας βιομηχανικὰς πόλεις· σήμερον δὲ ἡ χρῆσις αὐτοῦ εἶναι τόσον κοινὴ, ὥστε οὐχὶ μόνον πασῶν σχεδὸν τῶν μεγαλοπόλεων τὰ διάφορα καταστήματα μεγάλα τε καὶ μικρά, ἀλλὰ καὶ αἱ πλείσται τῶν οἰκίῶν ἀκόμη καὶ αἱ λεωφόροι φωτίζονται διὰ τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου φωτός. Τὸ ἀερίοφως τοῦτο παράγεται ἐκ τῆς καύσεως γαιανθράκων.

Ναυτικὴ πυξίς. Οἱ ἀρχαῖοι εἰς τὰ διὰ θαλάσσης ταξείδια δὲν εἶχον ἄλλον ὁδηγόν, εἰμὴ τοὺς ἀστέρας· ἐπειδὴ δὲ συχνάκις αἱ καιροκαίριαι καὶ αἱ ὀμίγλαι ἀπέκρυπτον τὸ φῶς τῶν ἀστέρων, διὰ τοῦτο ἡ ἠναγκάζοντο νὰ σταματῶσιν, ἢ νὰ περιπλανῶνται εἰς τὴν τύχην· διὰ ταῦτα δὲ δὲν ἐπιχείρουν μακρὰ καὶ πελάγια ταξείδια, οὐδ' ἀπεμακρύνοντο πολὺ ἀπὸ τὰς ἀκτῆς, καὶ ἐντεῦθεν συνέβαινον συχνὰ ναυάγια, διότι ὡς γνωστὸν, πλησίον τῶν παραλίῶν οἱ κίνδυνοι τῶν θαλασσοπόρων εἶναι συχνοί, καὶ μάλιστα διὰ τὰ ρεύματα, διὰ τὰς ὑφάλους, διὰ τοὺς ὀμιολόφους καὶ τὰ τοιαῦτα· ἀλλ' ἡ ἐφεύρεσις τῆς ναυτικῆς ἀπῆλλαξε πάντων τούτων τῶν κινδύνων τοὺς θαλασσοπόρους. Ἡ ναυτικὴ πυξίς ἔδωκεν εἰς τοὺς περιηγητὰς τὰ μέσα τοῦ διευθύνεσθαι ἀσφαλῶς ἐπὶ τῆς ἐκτάσεως τῶν θαλασσῶν καὶ τῶν ὠκεανῶν κατὰ πάσας τὰς ἐποχὰς καὶ ταύτας καιροὺς πάντας καὶ πανταχοῦ, γενομένη αἰτία ἀπειρῶν προόδων εἰς τὴν θαλασσοπλοίαν, δι' ἧς ἐγένοντο τόσων τόπων ἀνακαλύψεις καὶ τόσοι δρόμοι πρὸς τὰ διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Ἡ ἐφεύρεσις ναυτικῆς πυξίδος ἐγένετο τῷ 1302 ὑπὸ τοῦ Ἰταλοῦ Φλαβίου Τζώγια (Flavio Gioia), μολοντί, λέγουσιν, ὅτι αὕτη ἐγνωρίζετο ὑπὸ τῶν Σινῶν ἀπὸ 1000 ἐτῶν Π. Χ. καὶ ὅτι ἐκείθεν μετέφερε ταύτην εἰς τὴν Εὐρώπην ὁ Ἐνετὸς Μάρκος Πόλλος (Marco Pollo) τῷ 1260, ἀλλὰ γενικὴ ταύτης χρῆσις ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ 13 αἰῶνος. Ὁ Φλαβίος οὗτος ὁδηγηθεὶς ἐκ τῆς ιδιότητος τῆς μαγνητικῆς βελόνης, ἣτις στρέφει πάντοτε ἀναλλοιώτως τὸ ἕτερον αὐτῆς ἄκρον πρὸς Ἄρκτον, τὸ δὲ ἕτερον πρὸς Νότον, κατεσκεύασε κίνητος ὑαλωτὸν, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ μαγνητικὴ βελὼνη τοποθετημένη ἰσορροπῶς ἐπὶ στρεφείῳ, ἠδύνατο νὰ κινῆται

ἐλευθέρως, καὶ νὰ στρέφῃ σταθερῶς πρὸς ἄρκτον τὸν ὁμιώνυμόν της πόλον, εἰς ὅποιανδήποτε θέσιν τὸ κύτος καὶ ἂν εὑρίσκετο, καὶ οὕτως νὰ δεικνύῃ καὶ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Ἐπὶ τῶν πλοίων λοιπὸν τὸ κύτος τοῦτο δι' ἀπλουστάτου μηχανισμοῦ κρέμαται τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ εὑρίσκεται εἰς ὀριζάντειον θέσιν μ' ὅλας τὰς διαφόρους κινήσεις τοῦ πλοίου.

Ἐκκρεμῆ ὥρολόγια (τοῦ τοίχου). Ἡ ἐφεύρεσις τῶν ἐκκρεμῶν ὥρολογίων ἀποδίδεται εἰς τὸν Ὁλλανδὸν Ἰωάννην Φρομεντέλην· τὸ δὲ ναυτικὸν ἐκκρεμὲς ὥρολόγιον ἐπαρουσιάσθη κατὰ τὸ 1724 εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Τεχνῶν ὑπὸ περιφύμου τινὸς ὥρολογοποιοῦ ὀνομαζομένου Σουλλύ.

Ἐφημερίδες. Πρῶτοι οἱ Σῖναι λέγεται ὅτι εἶχον τὴν χρῆσιν τῶν ἐφημερίδων· παρ' Ἑλλήσι δὲ κατὰ τὰς ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἀναφέρεται εἰδὸς τι ἐφημερίδων, ἐν αἷς ἀνεγράφοντο τὰ πολεμικὰ αὐτοῦ ἔργα· κατὰ δὲ τὴν σημερινὴν αὐτῶν χρῆσιν ἐφημερίδες ἐξεδόθησαν κατὰ πρῶτον ἐν Ἰταλίᾳ· ἡ δὲ πρώτη ἐφημερίς, ἥτις ἀνεφάνη καὶ εἰς τὰ λοιπὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ἐξεδόθη τῷ 1631 ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ Θεοφράστου Ἐνοδότου, γεννηθέντος τὸ 1584. Οὗτος διηύθυνεν αὐτὴν μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, διαδεξαμένων αὐτὸν τῶν δύο υἱῶν του Ἰσαὰκ καὶ Βύσεβίου. Ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Παρισίων» χρονολογεῖται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου τοῦ 1777· ὁ τοῦ «Moniteur» ἀπὸ τῆς 24 Νοεμβρίου τοῦ 1789.

Βαρόμετρον. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ βαρομέτρου ὀφείλεται εἰς τὸν Ἰταλὸν Τορρικέλην μαθητὴν τοῦ Γαλιλαίου ἐν ἔτει 1643, ὅπερ ἀκολούθως ἐτελειοποιήθη καὶ ὑπὸ ἄλλων καὶ ὑπὸ τοῦ Πασχάλη.—Ὁ σκοπὸς τοῦ ἐργαλείου τούτου τῆς φυσικῆς εἶναι τὸ ἀποδεικνύειν τὴν βαρύτητα τῆς ἀτμοσφαιρας καὶ δεικνύειν τὰς μεταβολὰς τοῦ ἀέρος. Τὰ βαρόμετρα εἶναι μὲν ποικίλα κατὰ τὸ σχῆμα, ἀλλ' ὅλα εἶναι κατεσκευασμένα κατὰ τὸν αὐτὸν κανόνα.—Παρατηρητῆς τις ἔθεσεν ἐπὶ παραθύρου μίαν βδέλλαν κεκλεισμένην εἰς φιάλην γέμουσαν ὕδατος μέχρι τῶν τριῶν τετάρτων αὐτῆς, καὶ κεκαλυμμένην διὰ λεπτοῦ πανίου· ἡ βδέλλα αὕτη ἀνήγγελλε τὰς μεταβολὰς, αἰτίνες ἔμελλον νὰ συμβῶσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Ὅταν ὁ καιρὸς ἔμελλε νὰ ἦναι ὥρατος ὁ σκώληξ οὗτος ἔμενον εἰς τὸ βάθος τῆς φιάλης χωρὶς νὰ κινῆται καὶ ἔμενον ἐλικτικῆς. Ὅταν δὲ ἔμελλε νὰ βρέξῃ πρὸ ἢ μετὰ μεσημ-

βρίαν, ἀνέβαινον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἔμενον αὐτοῦ μέχρις ὅτου ἡ ἀτμοσφαῖρα ἀποκαθίστατο καθαρὰ. Ἐὰν δὲ ἔμελλε νὰ φυσήσῃ ἄνεμος, ἡ βδέλλα ἀνήσυχος διέτρεχε τὸ ὕδωρ μὲ ταχύτητα παράδοξον, καὶ δὲν ἠσυχάζεν, εἰμὴ ὅταν ὁ ἄνεμος ἤρχιζε νὰ πνέῃ. Εἰς δὲ τὴν προσέγγισιν τῶν τρικυμιῶν καὶ τῶν βροντῶν ἔμενε σχεδὸν ἀκαταπαύστως ἐξω τοῦ ὕδατος λιπόθυμος καὶ εἰς σπασμωδικὰς ταραχὰς. Εἰς δὲ τὸν παγετώδη καιρὸν, ἐκρατεῖτο εἰς τὸ βάθος τῆς φιάλης· εἰς δὲ τὴν προσέγγισιν τῆς χιόνος ἢ τῆς βροχῆς ἐτοποθετεῖτο εἰς τὸ στόμιον τῆς φιάλης. Ὁ παρατηρητῆς ὅμως ἐφρόντιζε ν' ἀνανεῶν τὸ ὕδωρ καθήμεραν τὸ θέρος, καὶ ἀπαξ κατὰ δεκαπενθημερίαν τὸν χειμῶνα.

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ.

«Ποία εἶναι ἡ φυσικὴ διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς;» Τοιαύτη ἦτο ἡ ἐρώτησις, ἣν ἐν τινι βιβλίῳ ἐπιγραφομένη «De la longevité humaine et de la quantité de vie sur le globe» προσεπάθει νὰ λύσῃ ὁ κύριος Φλουράνης, καθηγητῆς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Παρισίων. Εἰς τοιαύτην ἐρώτησιν εἶχεν ἀπαντήσει προηγουμένως ὁ μέγας Βυφῶν διὰ τῶν ἐξῆς περιφύμων λέξεων: «Ὁ ἄνθρωπος ὁ μὴ ἀποθνήσκων αἰῶνος ὑπὸ τινος νόσου. ζῆ 90 ἢ 100 ἔτη.» Τὰς λέξεις ταύτας δύναται τις νὰ ἐπεξηγήσῃ οὕτως: «Ὁ μὴ ἀποθνήσκων νέος ἀποθνήσκει γέρον.»

Καὶ ὁ κύριος Φλουράνης παραδέχεται, ὅτι τὸ ἀληθὲς ὄριον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς εἶναι ὁ αἰὼν, ἀλλ' αἱ κατασχῆσεις καὶ ἡ ἀπρονοοσία συντέμνουσιν αὐτό. Οὐδόλως δὲ εἶναι ζήτημα ἂν ἡ ζωὴ δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ αἰῶνος καὶ πλεόν. Ὁ Ἄλλερ καὶ ὁ Οὐφελάνδος ἀφ' οὗ ἐξέτασαν ἀνθρώπους ζήσαντας 150 ἔτη παραδέχονται ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς δύναται ν' ἀνθῆξῃ καὶ κατὰ τῆς ἐπιρροῆς δύο αἰῶνων. Ὁ δόκτωρ Βάν-Ὅβεν ἀναφέρει παραδείγματα ἀνθρώπων ὑπερβάντων τὰ 150 ἔτη τῆς ηλικίας των καὶ ὁ Βάλλεϋ ἐν τῷ συγγράμματί του Records of longivity ἀναφέρει ἐκ τῆς ἱστορίας 4,000 ὑπερακοντούτους διαφορῶν ἐποχῶν. Εἰς Ἀγγλίαν εἶναι περίφημος ὁ Βερρίκος JenKins ζήσας 169 ἔτη, ἡ κόμησα Desmond ζήσασα 148 καὶ ὁ Θωμάς Παρρὺ ὅστις, ἀποθιώσας 152 ἔτων, εἶχε φήμην σπουδαίου ἱατροῦ τῆς ἐποχῆς του· περὶ τούτου μάλιστα λέγει ὁ ἐξετάσας τὸ πτώμα του Ἄρβιϋ

ὅτι ἤθελε ζῆσαι ἀκόμη περισσότερον ἢ ὁ βασιλεὺς δὲν προσεκάλει αὐτὸν ἐκ τῆς ἐξοχῆς εἰς τὴν αὐλὴν ὅπου ἐβλάβη ὑπὸ τῆς βασιλικῆς διαίτης.

Ἡ μακροβιότης φαίνεται ὅτι ἦτο προνόμιον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων. Ὁ Ἐπιμενίδης ἐζήσεν 167 ἔτη, ὁ Ζήνων 102, ὁ Δημόκριτος 104, ὁ Πύρρων ὅστις ἤρκειτο καὶ αὐτὸν τὴν ὑπαρξίν του, 90, ὁ Διογένης ἂν

καὶ μὴ μεταχειριζόμενος οὐδὲ ὅπως σάπωνα, 90, ὁ Ἴπποκράτης, 71, ὁ Πλάτων, 82, ὁ Ἰσοκράτης, 98, ὁ Γορδίας, 107. Δίχως τοῦ κωνεῖου καὶ τῆς σπάθης τοῦ ρωμαίου

στρατιώτου τὰ 70 ἔτη τοῦ Σωκράτους καὶ τὰ 75 τοῦ Ἀρχιμήδους κύριος οἶδε ὑπὸ πόσων θά ἠκολουθοῦντο. Τὸ Ἰσχυρὸν καὶ μεγαλοφυὲς πνεῦμα τοῦ Πινδάρου οὐδὲν εἶχεν ἀπολέσει κατὰ τὸ 84 ἔτος καὶ ὁ Σιμωνίδης ὅστις εἰς τι τῶν ἀσμάτων του λέγει, ὅτι «ὁ Θεὸς ἀρπάζει νέους τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἀγαπωμένους» ἐστεφανώθη τῷ 90 ἔτει τῆς ἡλικίας του.

Αἱ βιογραφίαι τῶν ἐπισήμων Ῥωμαίων δὲν ἀναφέρουσι παραδείγματα ἐκτάκτου μακροβιότητος. Ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ κόσμου ὁ βίος καταστρέφεται εὐκολώτερον ἢ ἐν ταῖς φειδραῖς ἑλληνικαῖς πόλεσι. Μόνον ὁ Πλίνιος ἀναφέρει, στηριζόμενος ἐπὶ ἐπισήμων πληροφοριῶν, παραδείγματα ἐκτάκτου μακροβιότητος 81 προσώπων συγχρόνων του, ἐξ ὧν 54 ἦσαν ἡλικίας 100 μέχρις 110 ἐτῶν, 27 δὲ, μέχρις 140.

Τὸ ὠραῖον φύλον ἐν τούτοις παρουσιάζει ἡμῖν ἐν Ῥώμῃ περιεργὰ παραδείγματα. Τερεντία ἡ σύζυγος τοῦ Κικέρωνος ἐζήσεν 103 ἔτη. Κλωδία ἡ σύζυγος Ὀφιλίου τινὸς 115. Δύο δὲ ἦθοποιοὶ εἰσὶ περίφημοι ἐπὶ μακροβιότητι ἢ μία τούτων Λουκίλλη καλουμένη εἰργάσθη ὡς κωμικὴ εἰς τὸ θέατρον ἐπὶ ἓνα περίπου αἰῶνα, ἢ δὲ Γαλλερία παρέστησε παιγνιδία τινα κατὰ τὸ 104 ἔτος τῆς ἡλικίας της καὶ 91 ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀναβάσεώς της. Ὁ Πλίνιος διηγεῖται παρόμοιον τι περὶ τοῦ χερουτοῦ Στεφάνου, qui brimus logalas instituit, ὅστις ἀφ' οὗ εἶχε χορεύσει εἰς τοὺς ἰδιωτικὸς χοροὺς τοῦ Ἀγούστου ἐχόρευσε καὶ εἰς τοὺς τοῦ Κλαυδίου 63 ἔτη κατόπιν, ἐζήσε δὲ ὀλίγα ἔτη προσέτι.

Πλέον τοῦ κλίματος καὶ τῆς διαίτης, ἥτις, κατὰ Πλούταρχον, εἶναι ἡ μόνη αἰτία τῆς μακροβιότητος, «καὶ κατὰ πάσαν τὴν γῆν καὶ κατὰ πάντα ἀέρα μακρόβιοι γεγόνασιν ἄνδρες οἱ γυμνασίους τοῖς καθήκουσι καὶ διαίτη τῇ ἐπιτηδαιοτάτῃ πρὸς ὑγιάν χρώμενοι» ἐπηρεάζουσι πολὺ τὴν

ἀνθρωπίνην ζωὴν αἱ οἰκονομικαὶ ἠθικαὶ περιστάσεις τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ εὐνοικωτέρα περίστασις μακροβιότητος, λέγει ὁ κ. Qnellelet, εἶναι ὁ τακτικὸς καὶ μὴ ταρασσόμενος ὑπὸ περιπετειῶν βίος. Εἰς τοὺς πτωχοὺς εἶναι δυσκολωτέρα ἢ μακροβιότης ἢ εἰς τοὺς πλουσίους· ἀλλ' ὁ φιλήδονος πλούσιος ἔχει ὀλιγωτέραν ἐλπίδα μακροβιότητος ἢ ὁ ἐργατικὸς πτωχός.

Ὁ κύριος Κάσπαρ καθηγητὴς ἐν Βερολίῳ συνέταξε τὴν ἐξῆς στατιστικὴν τῶν ὑπερβαίνοντων τὸ 70 ἔτος τῆς ἡλικίας των :

Μεταξὺ	100 Θεολόγων	42
»	» Γεωργῶν	40
»	» Ἀνωτέρων ὑπαλλήλων	35
»	» Ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων	35
»	» Στρατιωτικῶν	32
»	» Δικηγόρων	28
»	» Διδασκάλων	27
»	» Ἱατρῶν	24

Ὡστε εἰς θεολόγος δύναται νὰ ἔχη διττὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ φθάσῃ τὸ 70 ἔτος ἢ εἰς ἱατρός. Πιστεύομεν ὅτι ἡ εἰδησις αὕτη θὰ εὐχαριστήσῃ λίαν τοὺς κήρυκας τοῦ θεοῦ λόγου, διότι ἱκανοποιοῦνται αἱ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπηρεσίαι αὐτῶν. Ἐν τούτοις δυνάμεθα νὰ τοῖς παρουσιάσωμεν μέγιστον ἀριθμὸν σοφῶν ἢ κιστὰ θεολόγων τιμωρηθέντων διὰ μακρᾶς διαμονῆς ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ τοῦ κλαυθμῶνος· π. χ. οἱ Hobbes, Βολταῖρος, Φοντενέλ, Κοεθθε, Κέπλερος, Χάλλυ, Οὐμβόλδος καὶ ἐκ τῶν ἡμετέρων ὁ Κοραῆς, ὁ Καίρης κλπ. Ὁ δὲ μέγας μαθηματικὸς Causs ὀδοηκοντούτης προσεβλήθη ὑπὸ τῆς ἰδέας ὅτι αἱ πνευματικαὶ δυνάμεις του θὰ ἐλαττωθῶσι· θέλων λοιπὸν νὰ τὰς διατηρήσῃ ἐσπούδαζε τὴν Σανσκριτικὴν καὶ κατέστη εἰς τῶν ἀρίστων Ἰνδολόγων. Ἀναλογιζόμενός τις ταῦτα ἀναμιμνήσκειται τοῦ ῥητοῦ τοῦ Montaigne «ἔλαβε τὴν ὄρεξιν νὰ μακροβιώσῃ».

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

ΛΥΠΗΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

Α'.

Ἰτζᾶς κλωνάρι δόστε μου, γιατί ἡ δάφνη τώρα
 Ἰστῆ γῆ μας δὲν φουντώνει πλῆθ, εἰς ἄλλῃ βγαίνει χόρρα.